

הם עומדים מולנו במסדר הנצח, כמו חזרו כדי לפגוש אותנו ממקום מנוחתם * ועומדים בשורות הארפות, כדי שנעבר שוב ביניהם... ונקרא בשמותיהם... ונספר על גבורתם ועל חייהם – ומוותם... * הם באים לכאן – והטור חוזר – ארץ, דומם – מפל חזיתות האש והלחימה * הם באים לכאן – ואין להם מלים אל מול דמעותינו, ולנו אין מלים מול הגעגוע – וכלנו בדממה * ובעיניהם הבוערות מאש ומעשן משתקפת הרעות, שעוטפת אותם בדגל כחל-לבן... שמבקשת לתת מעט נחמה * מדיהם המאבקים ופניהם המיוזעות מספרים איך זחלו – והסתערו... וצנחו – ופרצו... ודחפו – ומשכו... וקמו – עד שנפלו גבורים... * ונתנו הפל כדי שאנחנו נמשיך בדרך אל האור – מהמקום שבו הם נשארו, בשבילנו, בני עשרים **

הם עומדים מולנו – כמו שעמדו בנגבה ובמתלה ובשער האריות ובתל פאחר ובעמק הבקא ובחנה הסינית ובבופור ובבארי * והם כאן, אחרי שלחמו פאריות... אחרי שאמץ לבם גבר על כל מכשול... אחרי שקצו – בתוף מחול המות של האש – מדבר ונהר ועמקים ונהרים... * הם כאן, כמו חזרו הלילה ישר מהמשלטים והמעזים והתפירות... וממנהרות וקומות ופירים וטרשים וגבעות... * ונדמה שעוד רגע ימהרו שוב אל היעד הבא – ממתנים שמכשיר הקשר? פלט את הפקדה והאות * ויעיד מי שהיה אתם, כתף אל כתף... יספר מי שפקד לפנים, והמאסף מאחור, ומי שבא לחלץ מהתפת הבוערת ומתוף החשכה והצל... * שהם עמדו שם – יחידים מול רבים – כמו במלחמת דוד וגלית... כמו במלחמות המכבים... כמו בכל מלחמות ישראל... * כאשר ידעו שאם לא הם – בגבול, ורחוק מכאן, ובעוטף עזה ועל גבול הלכנון – יעמדו אל מול, ובלב, קני הטרור * עם ישראל – בארצו ובתפוצותיו – לעולם לא יוכל לנשם את עצמאותו, ולחיות, בביתו, את חיי הדרור * ואנחנו מביטים בהם עכשו, ששתיקתם מספרת פמה היו – ונותרו לנו – מלאכי ההגנה וחומות הבטחון * שעד הרגע האחרון עמדו, חסוני עז ורוח, מול סערות האש של המזרח התיכון... **

ואנחנו מביטים עכשו על פניהם העיפות ממלחמה ומלשפים אותם עם רוח הא באיר... ורואים אותם – בפינים – גם כאשר הדמעה מטשטשת... * ויודעים: הם כאן, תמיד, בינינו ובפרקים המפארים של ספרי ההיסטוריה והמורשת * לא בזכות עצמת הנפץ שירו... ולא בגלל גבהו של עמוד העשן שהרימו לשמים... ולא רק – ממש לא רק – בגלל פלאי הנשק * אלא רק בגלל מי שהם: בני שהסתערו – כי לסבא לא היו בית ומדינה... אבות – שלחמו כדי לשמר על הבית, למען הבנים... * וקד כלם – במסירות הלב, באהבת הארץ – לא נותרו מאחור, ובשדות המלחמה תמיד היו ראשונים * והם שותקים, בדרך, אבל הם לוחשים וזועקים שימשיכו – בעצמת הלב והרגלים – להוביל את המתנה, עד שנגיע להכרעה... * והם, שהלכו מאתנו אל נתיבי הנצח, נשבעים מול הפתל שזריחה של יום חדש תעלה מתוף דמדומי השקיעה * וברור: עוד הלילה הם ישבו אל תוף הענן, אבל הגעגועים יכו – לנצח – כתף ויהדהדו כפזמון חוזר * ואנחנו נדע: הם – כעמוד האש – ממשיכים לשמר על כלנו, וזכותם תמיד תגן עלינו בתרבות ברזל **